

Descobrir Relacions Pacífiques

Herbert E. Rieke

Un dels grans desitjos del cor dels homes és gaudir de relacions harmonioses amb els altres. Jesús, el Crist va consagrar gran part del seu Evangeli a aquest tema cabdal. La Ciència Cristiana ens aclareix la llei de Déu i ens explica com aplicar-la a les relacions humanes. A la Ciència hi aprenem que és fonamental d'entendre la relació de l'home amb Déu si volem relacions harmonioses amb els homes.

La Relació de l'home amb Déu

Fem una ullada a la naturalesa de Déu i a la relació que l'home Hi té. Al llibre de text de la Ciència Cristiana, "Ciència i Salut amb la clau de les Escriptures," la Sra. Mary Baker Eddy, la Descobridora i Fundadora de la Ciència Cristiana, ens hi ha donat una descripció de Déu molt bona (pàg. 587), "DÉU, el gran JO SÓC; el qui ho veu tot, ho sap tot, tota acció, tota saviesa, tot amor, i etern; Principi, Ment, Ànima, Esperit, Vida, Veritat, Amor; tota la substància: intel·ligència."

La Ciència Cristiana emfatitza que l'home, tal com s'ensenya al primer capítol de la Bíblia, és fet a la imatge i semblança de Déu; el veritable home espiritual, doncs, reflecteix totes les qualitats que aquests set sinònims impliquen; reflecteix la plenitud de l'Ésser Diví. Quan entenem la veritable naturalesa de Déu i li deixem expressar totes les Seves qualitats divines a través del nostre pensament i de la nostra vida, comencem a descobrir què és la veritable masculinitat i la veritable feminitat.

La Importància dels set sinònims de Déu

Us explicaré una experiència que vaig viure com a Capellà de l'exèrcit que il·lustra com la gent de manera intuïtiva s'adona de la importància d'aquests set sinònims de Déu. Mentre visitava una sala de convalescents, vaig anunciar que era el nou Capellà de la base i que hi havia anat a fer un servei religiós informal. De seguida uns quants homes es van aixecar per marxar. A un li vaig preguntar, "Sergent, quin és el tema més interessant del món?" Va fer una rialla i va dir fent broma, "Les dones, Capellà." Tothom va riure.

Jo vaig dir, “Bé! Aquest serà el nostre tema d'avui.” No va marxar ningú.

Vaig començar preguntant quines qualitats els hi agradaria que tingués la noia que triarien per esposa. El sergent va reblar que havia de ser bonica. Els homes van discutir la bellesa física fins que un soldat exclamà: “Però la bellesa física no ho és tot. No va més enllà de la pell. No vull una dona que sigui bonica, però beneita!”

Aleshores vam discutir com n'era de cabdal la intel·ligència. Tots van avenir-se que volien una dona que expressés Ment. Finalment els hi vaig preguntar, “Imagineu-vos que trobeu una noia que és un geni intel·lectual però que odia i és egotista? Us agradaria? Es van quedar bocabadats en adonar-se que el que volien era una noia que expressés amor, que fos compassiva, tolerant i que sabés perdonar.

Alguns es van pensar que n'hi havia prou amb les qualitats de la Ment i de l'Amor fins que els hi vaig dir, “Però imagineu-vos que no expressés la Veritat, que no us en poguéssiu fiar?” Això va encetar una animada discussió. Tots van avenir-se que volien una noia que fos sincera, que no digués mentides.”

“Però imagineu-vos que una noia no expressés gaire vitalitat?” els hi vaig preguntar, “Que fos gandula, deixada, indiferent, no volgués fer mai res, no tingués entusiasme, us agradaria?” Hauríeu d'haver sentit la discussió que van tenir sobre la importància de la vida. Volien una noia que estimés la vida i manifestés una actitud activa.

Finalment un xicot esbotzà, “Sí, però sense exagerar.” No volia una noia que cada dia tingués ganes d'anar a ballar. Volia una noia que li agradés estar-se a casa, bona música, bons llibres, flors a l'eixida, i sobretot, el infants. Van fer petar la xerrada a cor que vols parlant d'aquests interessos substancial i profunds. “Un mot,” els hi vaig dir “apunta vers tots aquests interessos espirituals: Ànima.” Els hi vaig preguntar la diferència entre una cançó popular del moment Pistol Packin' Mama i la Simfonia Inacabada de Schubert. Un soldat va dir que la cançó popular tenia ritme, però que la Simfonia expressava l'Ànima. Gaudia de pregonesa i forma. Era bonica, acolorida. Plena d'harmonia. Inspirava i exhaltava el pensament. I la simfonia, a més, tenia un element d'immortalitat, mentre que la cançó demà seria morta i ningú se'n recordaria. Els hi vaig preguntar si volien una esposa que expressés Ànima, un interès per les coses pregones, espirituals, boniques i harmonioses de la vida. Tots hi van estar d'acord. Fins i tot s'estimaven més una noia que no fumés ni

begués.

Després vam parlar de com n'era de bàsic ser endreçat. Volien una esposa neta i endreçada, no només a la seva aparença personal, sinó també a casa. Van veure com n'era d'important que les coses estessin equilibrades, sobretot el pressupost familiar. “Dit d'una altra manera,” els hi vaig dir, “voleu una noia que expressi el Principi.”

Arribats a aquest punt els hi vaig fer veure que totes les qualitats que havíem discutit tenien un origen espiritual. I vaig esmentar que Jesús va dir, “És l'Esperit qui dona vida, la carn no serveix de res.” (Joan 6:63) Deprés d'una llarga discussió van arribar a la conclusió que aquestes qualitats espirituals fonamentals eren molt més importants que la bellesa física. Ens vam adonar que les coses de l'Eperit són substancials, real i eternes, mentre que la matèria és temporal, insubstancial i s'esvaeix.

“Però,” va preguntar un soldat, “on podem trobar una noia com aquesta?” Li vaig contestar, “Quina mena d'espós cercaria aquesta noia?” Tots van riure i exclamar, “Oh, no, ja hi som!”

I vaig dir, “cercaria un home que expressés les mateixes qualitats.” I hi vaig afegir, “us pensàveu que parlàvem de dones, però de fet, parlàvem de com n'és de cabdal expressar la naturalesa de Déu.” Vaig citar passatges de la Bíblia on es diu que Déu és Ment, Amor, Veritat, Vida, Ànima, Principi i Esperit. I vaig emfatitzar que quan una noia deixa lluir aquestes qualitats divines a través seu, serà una bona companya, esposa i mare. Si no se'n surt d'expressar aquestes característiques divines, no en serà tant. De la mateixa manera quan un home deixa expressar la naturalesa divina a través seu, serà un home bo, un bon espós, pare, ciutadà i soldat. Sabrà què vol dir ser un home sencer fet a la imatge i semblança de Déu. Des d'aquell dia no ens va mancar mai un tema de conversa constructiu amb els soldats.

Trobar la Perfecció amb la Pregària

Comencem a descobrir aquest home espiritual perfecte amb la pregària. Aprenem que la pregària no és demanar-li a Déu ni perdó ni coses materials. Ni és maldar humanament per a expressar la naturalesa de Déu. La pregària és permetre que Déu expressi la Seva idea veritable de l'home a la nostra consciència i a la nostra experiència.

Al manual de l'Església Mare (pàg.41) la Sra. Eddy ens hi dóna una pregària diària molt important. Diu: “Que vingui el Vostre regne; que el regne de la Veritat, de la Vida i de l'Amor diví facin estada en mi, i facin fora de mi tot pecat, i que la Vostra Paraula enriqueixi els afectes de tota la humanitat, i la governi!”

Ja que Déu és omniacció, el creador de l'univers incloent-hi l'home, l'únic Principi o causa, se'n dedueix que realment és Déu qui ho fa tot. El nostre Mestre va dir (Joan 14:10) “És el Pare que fa estada en mi el qui fa les obres.” És el nostre privilegi joiós i el nostre deure deixar-li expressar a Déu la idea divina de l'home a la nostra consciència. El mal, aleshores, és fet fora de la nostra experiència. Els Científics Cristians aprenen que és un joiós privilegi pregar cada dia, escoltar la inspiració i el guiatge de Déu. També aprenen a ser congruents a les seves pregàries i a acceptar només la idea que Déu té de l'home.

La importància d'aquesta congruència s'il.lustra amb aquesta experiència. Un dia un veí, mentre érem a l'autobús em va preguntar: “Què en penses de tu mateix? Em vaig quedar una mica sobtat amb la qüestió. Vaig estar-me quiet un moment i li vaig dir: “De veritat ho vols saber?, “Sí,” em va replicar. Li vaig contestar: “Bé, penso que realment sóc l'home, la imatge i semblança de Déu, el Seu Fill perfecte, i tu, per cert, també ho ets.”

Vam fer petar una animada xerrada. El meu veí havia sentit a dir que la Ciència Cristiana ensenya que l'home és el reflex perfecte de Déu, i es preguntava si érem coherents i el nostre pensament s'adeia amb aquesta premisa. Li vaig explicar que el concepte mortal de l'home no és certament la imatge de Déu, i que estudiant la Ciència Cristiana aprenem a bescanviar el concepte humà per la idea divina de l'home. Em va dir que el va impressionar que hi afegís la frase, “i per cert, tu també ho ets.” Això va eliminar la possibilitat d'acusar els Científics Cristians de ser egotistes, de pensar que ells són els fills perfectes de Déu mentre els altres són mortals imperfectes.

Bé, aquesta xerrada em va fer obrir els ulls. Em vaig començar a preguntar diàriament, “Què en penses realment de tu mateix? Penses que l'home és la veritable imatge i semblança de Déu?” Em vaig adonar que hi havia tot un seguit de conceptes mortals i de parers humans que s'havien d'eliminar si volia ser coherent a l'hora de saber i de demostrar que l'home és el reflex perfecte de Déu, el Bé.

Per exemple, tenia un tumor a la cara que semblava que cada dia es fes

més gros. Sabia que si el meu coneixement de la perfecció de l'home hagués estat del tot congruent, no hi seria. De ben segur, Déu, el benefactor, no havia creat aquesta imperfecció. Però jo m'havia cregut que la discordança és real. Em vaig girar vers Déu amb el desig sincer que la Seva veritat eterna de l'home es pogués expressar a través meu. Se'm va revelar que com que m'havia cregut que jo i els altres teníem imperfeccions, semblava que a la meua cara n'hi hagués una. Vaig començar a sospesar els fets de l'ésser, que l'home és sempre espiritual i perfecte. Sabia que just allà on hi ha l'home, i a tot arreu, l'Esperit diví s'hi manifesta amb tota la perfecció espiritual, i que l'home és aquesta manifestació perfecta.

Aquella nit vaig somniar que a la punta del meu nas hi creixia una trompa d'elefant. El somni semblava tan real que quan em va despertar em vaig tocar el nas per veure si hi havia una trompa.

“Però, per què no hi creix una trompa al meu nas?” em vaig preguntar. Perquè no és natural! Em vaig adonar que tampoc no era natural que un fals sentit de tumor creixés al meu cos. Déu no li fa això a l'home. Aquest tumor era només un somni mortal. Cada cop que estava temptat de mirar-me el tumor a la cara per veure si es feia més gros o més petit, desviava el pensament del testimoni del sentit material vers el somni de la trompa d'elefant. De ben segur no miraria si la trompa es fa més llarga o s'escurça, perquè mai no ha existit. La idea d'un tumor imperfecte a la cara em va arribar a semblar tan ridícula que em féu agafar ganes de riure. Sabia que no hi havia cap imperfecció a l'únic univers espiritual de Déu. Aviat em vaig adonar que el tumor de la meua cara s'havia fos.

És cabdal que no pensem més en l'home com una criatura discordant i mortal, i que el comencem a veure com la plena manifestació de l'ésser perfecte de Déu. És d'aquesta manera que trobem la nostra salut i el nostre domini.

Les Relacions amb els altres

Fem una ullada ara a les nostres realcions amb els altres. Us enrecordeu de la darrera ratlla de la pregària diària dels Científics Cristians, oi? “I que la Teva Paraula enriqueixi els afectes de tota la humanitat, i la governi!” No n'hi ha prou que Déu ens reveli el seu perfecte concepte de l'home i que ens hi identifiquem individualment. Hem de veure també el nostre germà com l'home perfecte que Déu ha creat. No vull dir que hàgim de

veure el nostre germà com una criatura mortal perfecta. Ni hauríem de mirar de veure Déu expressant-se per mitjà d'un fals sentit de mortalitat. Ni que mirem de veure l'home perfecte malgrat l'evidència material que ens presenta una imatge de l'home com una criatura material i mortal. Amb el nostre estudi de la Ciència aprenem a veure l'home espiritual i perfecte en lloc del fals concepte mortal de l'home.

Us puc ensenyar com aquesta manera de pensar guareix i crea relacions harmonioses? Un Científic Cristià que treballava en una gran empresa es va trobar dins d'una situació que podríem anomenar una lluita de personalitats. Li semblava que el seu cap de departament no l'estimava gaire i el volia fora. Malgrat que el Científic Cristià va mirar de ser amable i fer una bona feina, tots els seus esforços no van servir de res. La situació el turmentava i va començar a patir reumatisme. Va cridar un practicant de la Ciència Cristiana que li preguntà si estimava a tothom. Va dir que sí, perquè havia après amb la Ciència que és bàsic estimar els altres. El practicant li va preguntar aleshores si tothom l'estimava. L'home li parlà aleshores de l'odi del supervisor. El practicant li va preguntar què és Déu. L'home li replicà que Déu és Amor. Després el practicant li preguntà on és Déu, i l'home replicà que Déu és arreu, sempre present.

“Et creus que aquestes afirmacions són veritat?” li preguntà el practicant.

“Sí,” replicà l'home.

“Bé, com lligues aquestes afirmacions amb la que has fet fa un moment, que a fora, a la consciència d'algú hi ha una cosa que en diem odi?” li preguntà el practicant.

L'home es va adonar que per a ser coherent havia de veure l'Amor diví omnipresent, manifestant-se com l'home veritable, no només a la seva experiència, sinó a l'experiència de tothom. Fins aquell moment havia sabut que era important estimar els altres; però el que en pensaven d'ell, bé, sempre li havia semblat que era problema de l'altre. Ara va veure que era el seu problema el que ell pensava que en pensaven. Va començar a agrair i fer festa amb les paraules de la pregària diària, que l'Amor diví realment enriqueix els afectes de tota la humanitat, i la governa. Va començar a veure l'home com la imatge de l'Amor diví en lloc d'una criatura mortal que odia o és odiat. El reumatisme es va fondre ben aviat, i es va reconciliar amb el cap del departament.

Amb l'estudi de la Ciència Cristiana la gent aprén a protegir-se de les

suggestions malignes. A Ciència i Salut (pàg. 495-96), la Sra. Eddy hi escriu: “A la Ciència de la Ment aviat t'adonaràs que l'error no pot destruir l'error. També aprendràs que a la Ciència no hi ha transferència de suggestions malignes d'una ment a una altra, perquè només hi ha una Ment, i aquesta Ment omnipresent i omnipotent és reflectida per l'home i governa tot l'univers.” Com que Déu, la Ment divina, és omnipotent, se'n dedueix que la ment mortal amb les seves suggestions de mal no té cap poder per fer mal a l'home. Com que la Ment divina omnipresent governa tot l'univers, les suggestions malicioses no poden venir d'enlloc. Als Proverbis se'ns diu que la maledicció sense motiu no té cap efecte (Prov. 26:2) Per què no? Perquè Déu és l'únic Principi o Causa, i una maledicció no té origen ni causa. La Ment divina única crea totes les Seves idees per a què expressin l'Amor. Ens fa pensar en l'altre amb amor, amb ganes d'ajudar, de manera constructiva.

A la Bíblia se'ns hi diu que Jesús va passar quaranta dies i quaranta nits al desert temptat pel diable. Quan li venia una temptació, Jesús discernia que no tenia el poder d'influir-lo. Va contestar a cada una d'aquestes temptacions amb el poder de la Paraula de Déu que hi ha a les Escriptures. Va refusar fer pans de les pedres o llençar-se des del cimall del temple. Però les temptacions no el van deixar de petja fins que no es va plantar i va reconèixer la veritat, que no hi ha cap ment mortal negativa que pugui temptar ni influir l'home. Us enrecordeu que la Bíblia diu: “El diable el portà al cim d'una muntanya i li ensenyà tots els regnes del món i la seva glòria, i li va dir, Et donaré tot això si em reconeixes i m'adores. Aleshores Jesús li digué, Vés-te'n Satanàs, perquè està escrit, Adoraràs el Senyor el teu Déu, el serviràs només a Ell. Aleshores el diable el deixà i van venir àngels i el serviren” (Mat. 4:8-12)

Mentre Jesús va admetre que hi havia una ment mortal negativa que el podia temptar, les suggestions negatives no el deixaven de petja. Però quan va discernir que només hi havia una Ment divina, o Déu, i va refusar adorar, o pensar que hi hagués cap altra ment real, les suggestions malignes es van aturar, i els pensaments de Déu, els seus àngels li van omplir la consciència. Des d'aleshores començà a fer les seves obres meravelloses.

Estimar els Nostres Enemics

No n'hi ha prou d'estimar els nostres enemics i beneir els que ens

maleeixen. Hem d'anar més enllà, desvetllar-nos i entendre que, de fet, no hi ha enemics. A l'únic regne que hi ha, el regne de Déu, totes les idees divines són empeses per l'Amor diví a expressar l'Amor.

En un article, “Estima els Teus Enemics” (Escrits Miscel·lanis, pàg. 8) la Sra. Eddy hi pregunta: “Qui és el teu enemic que l'hagis d'estimar?” És una criatura o una cosa fora de la teva creació? I més enllà diu: “Estima els teus enemics” és el mateix que dir “No tens enemics.” la Ciència Cristiana emfatitza el fet que reconeixent la unitat de l'home amb l'Amor diví, la consciència queda tan amarada de la Veritat i l'Amor que no hi ha lloc per a cap sentit d'enemistat. Podem fer festa sabent que l'Amor diví enriqueix els afectes de tota la humanitat i la governa. En això hi rau la nostra protecció.

Totes les idees de Déu es Relacionen d'acord amb un Pla Diví

Ara arribem a un altre punt important de les relacions. La Ment divina fa que cada idea espiritual es relacioni amb les altres idees espirituals harmonisament, d'acord amb un pla diví. Molts problemes de la humanitat venen de voler definir les relacions humanes amb el poder de la voluntat humana enlloc de fer lloc per a què la Ment divina desplegui el seu pla diví de relacions constructives i bones.

A la universitat un amic que és Científic Cristià va participar en una discussió sobre el matrimoni. Els altres convidats van destacar la importància dels gustos i dels ambients similars per a què el matrimoni pogués ser feliç. D'altres aconsellaven els serveis dels consellers matrimonials, psicòlegs i metges. Quan li va tocar de parlar al meu amic, els hi va dir que havien passat per alt la importància de la pregària a l'hora de triar un company. Va assenyalar que Jesús havia dit: “Allò que Déu ha lligat que l'home no ho separi.” (Mat.19:6) Totes les vies humanes per a fer rutllar les relacions humanes, no serveixen de gran cosa si no ens girem vers Déu, l'origen diví de l'home, per a trobar-hi la inspiració i el guiatge. Va emfatitzar que era Déu qui relacionava i associava les Seves idees espirituals d'acord amb la Seva llei d'harmonia infinita. Si escoltem el Seu guiatge i ens refiem de les Seves decisions, trobem la veritable felicitat. Quan va haver acabat, tothom va estar d'acord que la pregària era el factor més cabdal per a trobar i servir relacions harmonioses.

Amb l'estudi de la Ciència Cristiana aprenem que la pregària no és demanar a Déu que faci costat als nostres projectes més estimats i els

meni a fi de bé. La pregària és el mitjà diví per a harmonitzar el nostre pensament amb el pla i els propòsit diví. La pregària és fer comunió amb Déu. Però hem d'estar ben segurs que no només xerrem nosaltres. Hem d'escoltar el què el Pare-Mare diví li diu al seu fill estimat. I hem de voler seguir les seves direccions.

Quan escoltem realment la Ment divina podem eliminar els errors de les relacions humanes. Una noia em va explicar que el noi que la festejava volia que es casessin tant sí com no. Jo li vaig preguntar què li havia dit Déu. Li vaig dir que era perillós fer decisions tan importants sense escoltar el guiatge diví. La noia es va girar ver Déu amb el desig sincer de fer el que era més bo per tots dos. Va sospesar amb una actitud de pregària la relació de l'home amb Déu i les relacions harmonioses de totes les idees espirituals de Déu. El seu pensament es va enlairar ben aviat per sobre de totes les consideracions humanes. I va veure ben clar que no s'havia de casar amb aquest noi. A mesura que va reconèixer més i més la unitat de l'home amb Déu, el bé infinit, una relació molt més bona va presentar-se a la seva experiència i va acabar en un matrimoni feliç.

La Bíblia ens parla de l'oli de la joia, el bàlsam de Gilead, que guareix. El nostre Mestre era un home joios. Ens va dir que ens donava la seva joia i que no ens la deixessin prendre per ningú. Hem de reclamar i emprar aquest oli espiritual de la l'alegria per a trobar la joia veritable a les nostres relacions.

De vegades la gent postposa el seu cel, o la seva felicitat, pensant: "Seré feliç quan passi això" o "Seria feliç si aquestes circumstàncies canviessin." Això vol dir que es pensen que la seva felicitat depèn de les circumstàncies materials o humanes. És com dir-li al noi que ens posa la benzina que posarem oli al cotxe quan corri fi, no s'escalfi ni faci sorolls. Quina bestiesa! Primer hi hem de posar oli i després el cotxe correrà fi. A la nostra experiència diària és igual. Primer hi hem d'abocar l'oli de la joia discernint la totalitat i la bonesa de Déu; aleshores els nostres afers humans estaran lubricats com cal i aniran com una seda. Al món realment li cal aquest oli de la joia que el Mestre va exemplificar amb la seva vida.

La Relació de l'Home amb el Crist

La gent de l'Antic Testament no va trobar la llibertat, la salut ni la felicitat que sabien que havien d'experimentar. Van predir l'adveniment del Crist, el Messies, que els hi portaria la pau i la felicitat eterna. N'hi havia que

esperaven un gran rei com David. D'altres esperaven un profeta que els hi ensenyés tota la veritat.

Jesús de Natzaret va veure ben clar què és el Salvador real del món. Sabia que la veritable llibertat i la veritable pau no s'assoleix amb la guerra, que la justícia no s'assoleix amb rituals i cerimònies religioses, que la salut no s'assoleix amb mitjans materials, que la felicitat no s'assoleix amuntegant coses materials. Sabia que el Salvador és el Crist, la Veritat, la idea espiritual de Déu, que inclou l'univers i l'home.

El Crist és el reconeixement de la unitat de l'home amb Déu, el bé infinit. Jesús va dir: “És l'Esperit que dona vida, la carn no serveix de res.” (Joan 6.63) Va fer allunyar la gent de la seva manera de fer material i els menà a adorar Déu a l'Esperit i a la Veritat.

La Paraula de Déu s'expressà externament a la vida i als ensenyaments de JesuCrist. Amb aquesta Paraula, la idea divina expressada, els malalts eren guarits, els pecadors reformatos, i els morts tornats a la vida. Parlant del Crist, la seva naturalesa espiritual eterna, Jesús va dir: “El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran.” (Marc 13:31) El seu missatge espiritual encara bateja. Cada any que passa la humanitat n'entén més clarament el veritable sentit.

Al seu temps molts van refusar que JesuCRist fos el Messies. Encara n'hi ha molts avui que no se'n surten de copsar la magnitud dels seus ensenyaments ni la inspiració espiritual que portà al món. Molts encara cerquen la salvació amb mitjans materials, la salut amb medicines, i la felicitat a les coses materials. Per a trobar la llibertat veritable i la plena salvació hem de reconèixer que el Crist, el nostre Salvador, ha vingut, i que hem de solventar els problemes humans de la manera que ens ensenyà.

Us animo a llegir la Bíblia regularment, sobretot els quatre Evangelis, per a què pogueu entendre el veritable sentit del Crist que la vida de Jesús va demostrar. A mesura que valoreu els seus ensenyaments i estimeu els seu exemple, trobeu la companyia del Crist -sentiu la influència guaridora de la Veritat i de l'Amor.

El nostre Mestre es va adonar com n'era de cabdal no pensar que el Salvador és una personalitat humana. Va dir (Joan 16:7): “Cal que me'n vagi, perquè si no me'n vaig el Consolador no vindrà a fer estada en vosaltres” I més enllà (14:26) “El Consolador, l'Esperit Sant que el Pare

enviarà en nom meu, us farà memòria de tot el què he dit, i us ho farà entendre.”

El Consolador

Aquest Consolador ha vingut al món amb la Ciència de la Cristianitat. Va ser descobert per la Sra. Mary Baker Eddy l'any 1866. Aquest Cristianisme Científic ha fet memòria al món dels ensenyaments de Jesús, i de com va eliminar el pecat, la malaltia i la mort amb el poder de la pregària. Els estudiants d'aquesta ciència aprenen com a complir les mateixes obres amb la pregària. La Ciència Cristiana n'ha consolat milions, no només fornint alleujament i seguretat a la matèria, sinó amb aquest consol espiritual més enlairat que ve d'entendre la unitat de l'home amb Déu, l'Esperit Diví.

És fàcil d'entendre que quan la Ciència de la Cristianitat va ser descoberta, els cercles mèdics i teològics s'hi oposessin, igual que al temps de Jesús els sacerdots i els mestres de la llei s'oposaren als seus ensenyaments. Sovint sembla que hi hagi oposició a les idees progressives. Copèrnic fou encalçat quan va insistir que el món era rodó. No fa gaire molts deien que si Déu hagués volgut que voléssim ens hauria donat ales.

També van parlar malament i es van befar de la Sra. Eddy; i els seus ensenyaments, sense voler o amb tota la intenció, eren sovint mal interpretats. El 1866 aquest món era un món d'homes. Les dones eren ciutadans de segona. Ni tant sols tenien el dret de votar. Hi ha homes que no volen que cap dona els hi ensenyi res. Això pot ser una de les raons de la resistència primerenca vers la Ciència Cristiana.

Però el món ha canviat molt aquests darrers cent anys. Moltes dones avui tenen càrrecs de responsabilitat i lideratge. Tanmateix, tinc la sensació que encara hi ha homes que es pensen que són més que les dones.

Quan penses en el Salvador, no t'imagines un home fort? En canvi, quan penses en el Consolador no et ve al cap instintivament la imatge d'una dona que consola els seus fills? Em penso que era inevitable que fos una dona la que descobrí el Consolador.

N'hi ha molts que encara esperen el segon adveniment del Crist, el Consolador promés pel Mestre. No entenen que el descobriment de la Ciència Cristiana ja ens l'ha fet a mans. Són com els que no reconeixen

que el Messies ja ha vingut. Per a trobar l'il·limitat consol espiritual de la pau, de la salut i de la felicitat, que el Mestre va prometre, hem de reconèixer que el Consolador ja és aquí. Al nostre llibre de text hi llegim (pàg. 174): “La Veritat s'ha revelat. Només cal practicar-la.”

Ser irreverent vers el Crist Jesús no ha ajudat mai a ningú a créixer espiritualment. Hem d'estimar i respectar Jesús i el Crist que va presentar al món. De la mateixa manera hem de reverenciar la Sra. Eddy i reconèixer el Consolador que la seva descoberta ha fet efectiu, per a poder experimentar els grans beneficis que la pràctica de la Ciència Cristiana ens posa a l'abast. Us encoratjo a llegir alguna de les biografies de la Sra. Eddy. Hi trobareu l'autèntica narració de com el seu amor per la humanitat ha consolat de moltes maneres. La Sra. Eddy organitzà els serveis de l'església, i l'escola dominical. I va fundar els periòdics de la Ciència Cristiana que porten tant consol a tot el món.

Trobar Relacions Mundials Harmonioses

Mirem ara la manera de fer servir la llei de Déu per a solucionar els problemes del món. Com podem ajudar a establir i servir la pau mundial? Podem pregar, i amb les nostres pregàries ajudar a trobar solucions hamonioses.

No ens en rentem pas les mans dels problemes del món, problemes racials, polítics, econòmics, religiosos i socials que demanen una solució. Ni ens deixen astorats com si fossin massa grossos per a poder-se solucionar. Ben altrament, ens girem vers el Principi diví de tot ésser, Déu, i apliquem la llei divina per a solucionar el problema específic, tant si és individual, nacional com internacional. A “No i Sí” (pàg.30) la Sra. Eddy hi diu: “La llei de Déu es resumeix en quatre mots, “Jo ho sóc tot;” i aquesta llei perfecta hi és sempre i reprova la pretensió de qualsevol altra llei.”

Aplicant la llei de Déu, el Científic Cristià reconeix que qualsevol cosa que no és com Déu, el bé, és una mentida pel què fa a Déu i a la Seva perfecta creació espiritual, una mentida que s'ha de denunciar, negar i bescanviar per la veritat.

En lloc de veure l'univers com si fos material, habitat per criatures mortals, trobem la inspiració en aquest fragment del nostre llibre de text (pàg.503): “La Ciència divina, la Paraula de Déu, digué a les tenebres sobre la superfície de l'error, “Déu ho és Tot en tot,” i la claror de l'Amor

omnipresent il·lumina l'univers. D'aquí la meravella eterna, que l'espai infinit és ple de les idees de Déu, que El reflecteixen en innombrables formes espirituals.” No mirem de veure la idea de Déu amb un sentit humà. Ni mirem de veure la idea perfecta de Déu malgrat el testimoni dels sentits que ens presenten l'home com una criatura mortal. La pràctica de la Ciència Cristiana és veure la idea de Déu en lloc d'un sentit mortal de l'home.

Fa dos mil anys el nostre Mestre ens va dir que el Regne de Déu és a l'abast. **Per Jesús el govern espiritual de Déu era molt més real que el sentit discordant de la humanitat.** És per això que podia espargir tan de pressa els somnis del pecat, de la malaltia i de la mort i demostrar la perfecció de l'home arreu on anava. Alegrem-nos de la totalitat de Déu i de la realitat immaculada del Seu regne celestial, i aleshores gaudirem també de la convicció espiritual que ens fa veure la irrealitat del pecat. I així haurem fet la nostra part per a solucionar els problemes humans.

La Ciència Cristiana ens ensenya que per a treballar efectivament per la unitat dels homes i de les nacions hem de començar reconeixent que Déu és l'únic Déu. Centúries enrera la gent creia en molts déus i deesses, que tenien interessos i objectiu conflictius. Fins i tot creien en un déu de la guerra. Amb la influència de la Bíblia una gran part de la humanitat ha acceptat la veritat, si més no en teoria, que només hi ha un Déu o creador.

La Ciència Cristiana raona lògicament que com que només hi ha un Déu, només hi ha d'haver un pla i un propòsit pel Seu univers espiritual. Per a ser coherents hem de deixar enrera les falses creences de la realitat de moltes ments amb interessos conflictius. No hi pot haver dualitat ni duplictat en un univers creat per un únic Déu. El mateix mot univers assenyalava el pensament d'integritat i unitat. No hi poden haver dos universos, un material i imperfecte i l'altre espiritual i perfecte. A mesura que entenem la naturalesa del Déu Únic, comencem a veure la creació espiritual unificada, on la Ment divina serva totes les Seves idees espirituals en una unitat de propòsit i acompliment.

No hi ha mai cap problema, individual o mundial, tan gran que la Ment divina no pugui solucionar harmoniosament i pel bé de tots. Quan escoltem el guiatge de la Ment a les nostres pregàries el sentit de divisió es fon i ens adonem que l'amor uneix totes les seves idees.

Conclusió

El nostre Mestre va resumir la llei de les relacions amb aquests dos senzills manaments. Va dir que havíem d'estimar Déu amb tot el nostre cor, amb tota la nostra ànima i amb tota la nostra ment; i que havíem d'estimar al nostre germà com a nosaltres mateixos. Estimar Déu supremament vol dir veure que és infinit i suprem. Vol dir veure que l'home és un amb Déu. Vol dir permetre que la Seva naturalesa divina s'expressi a tots els nostres pensaments i els nostres actes. Vol dir respondre a la Seva veritat eterna i a res més, i reconèixer l'harmoniosa relació de l'home amb Déu.

El nostre Mestre va dir que el segon manament és com el primer: hem d'estimar el nostre germà com a nosaltres mateixos. És com el primer perquè estimem les qualitats de Déu expressades per l'home, i veiem que aquesta expressió perfecta és la veritat del nostre germà i la nostra. Aquí hi rau la llei de les relacions que beneeixen a tota la humanitat amb l'harmonia, la pau, la salut, i la llibertat. El nostre Mestre va dir que sobre aquests dos manaments s'hi recolzen tota la llei i els profetes.